

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőd a béke emberé”

XV. (LXL) 7. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHAZ LAPJA

1971. ÁPRILIS 1.

Idő és emlékezés

Hazánk felszabadításának huszonhatodik évfordulójára készülünk. Amint időben távolodunk az eseményektől, amelyek 1945 körül zajlottak, hajlandók vagyunk arra, hogy az emlékek halványodásával kisebb jelentőségűnek lássuk a nagy történelmi fordulót. A béke évtizedei alatt begyógyultak a sebek, az akkori időköt hűen őrző dokumentumok is fakulnak, ma már mosolyogva emlegetjük akkori nyomorúságainkat. Azóta új generáció nőtt fel, akik nem hallottak semmit a háború idegtépő fegyverzajából. Közülük egyre többen oszlopoi lesznek a nagy építménynek, szeretett országunknak. Agyukat, érzelmvilágukat, jövőt kutató álmaikat, reményeiket nem torzította halálsikoly, aknazaj, háborús iszonyat, embertelen rémség. Ők a szabadság gyermekei. Nekik nincsenek olyan emlékeik, amelyek éles, fekete kontúrral rajzolhatnák a nagy korforduló felejthetetlen vonásait. Jó ez a távolság, amely egyre nagyobb lesz a jelen és a borzalmas múlt között. Jó ez, csak ne járjon együtt vele az ide elérkezők hálátlan feledékenysége. Jelentse a távolság a tisztábban látást, hogy amit akkor néha csak homályosan sejtettünk, azt ma értjük, világosan szemléljük, tudatosan munkáljuk.

Ünnepre készül az ország, ünnepelni fogunk mi is. Ami akkor történt, velünk is és értünk is történt. Nem felejtjük a vért, a könnyet, az áldozatot. Tudjuk, hogy csupán szép szavakat mondani az emlékezés jegyében, ez nagyon kevés lenne. Ebben az esztendőben baptista közösségünk életében is jubileumra készülünk. 125 éves egyházi múltunkra tekintünk vissza, idézve elődeink hősi életét, áldozatos missziómunkáját. Komoly feladatunknak tekintjük, hogy e speciális jelentőségű ötnegyed évszázadba intenzíven beleépítsük emlékeztetőinket, az utóbbi több mint negyed századot, melyet új rendben élhettünk; a béke huszonhat esztendejét.

Egyetértéssel

Hónapok teltek el azóta, hogy hazánk dolgozó népének vezetői társadalmunk egészére kiható kérdéseket vitattak meg. A novemberi X. kongresszuson elhangzott beszédek és felszólalásokat az ország népe nagy érdeklődéssel figyelte. Ez az érdeklődés indokolt és érthető, mert az ott elhangzottak nemcsak a múlt eredményeit foglalták össze, hanem messze előre mutatnak a jövő élet kialakításában. Ezért a velük való foglalkozás most is időszerű.

A magyarországi baptista egyház tagjait azok közé kell sorolni, akik társadalmi állásfoglalásukat és meggyőződésüket elsősorban a csendesen és pontosan végzett munkájukkal, megbízhatóságukkal és becsületességükkel fejezik ki. A munka, a becsületesség és megbízhatóság olyan erkölcsi bázis, melyet figyelmen kívül hagyni nem lehet. Társadalmunk olyan pillérekre épült fel, melyek közül első helyen kell említeni a munkát. Közmondással minősült az a biblíából vett idézet, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék. (2 Tess 3:10). A becsülettel elvégzett munka biztos alapot nyújt minden dolgozó megélhetéséhez. Alig találunk arra példát a történelemben, hogy a munkát megünnepelték volna. Államunk és a szocialista társadalom az egész világon megünnepeli május elsejét, mint a munka ünnepét. Beszédes bizonyítéka ez a munka megbecsülésének és megjutalmazásának. A munkának azon kívül, hogy fontos termelői tényező, az emberi művelődésre is óriási jelentősége van. Kultúránk és civilizációnk számos nemzedék folyamatos és céltudatos munkájának az eredménye. A munka erkölcséhez tartozik, hogy az elvégzett munkának arányban kell állnia a munkabérrel. Nagy mértékben emeli a munka fajsúlyát és erkölcsét, ha az elvégzendő munkát nemcsak elvégezzük, hanem, ha jó végezzük el.

Egyházunk tagjai az egész magyar társadalommal együtt közösen részesülnek a növekvő jólételemből a jó és eredményes munka gyümölcséből. Elérkezett annak az ideje, hogy egyforma lehetőségek nyíljanak városban és falun a megélhetésre. Nincs lenézett munkakör, vagy meg nem becsült munkás ember. A kongresszus egyik szónoka mondotta, hogy a falun dolgozók bérének színvonala elérte a városban dolgozók bérének színvonalát.

Egyetértéssel vettük tudomásul Kádár János előadói beszédéből, hogy hazánk egyházai ma megkülönböztetés nélküli vallásszabadságot élveznek. Ez a főtítkári megnyilatkozás bennünket baptistákat közvetlen közelről érint. A háború előtti időkben ugyanis pusz-

tán vallási meggyőződésünk miatt másodrendű állampolgároknak tekintettek bennünket. Tétéles törvények osztályozták bennünket egyházi kasztrendszerbe. Volt államegyház, bevett egyház, elismert felekezet, megtért felekezet és nem ismert felekezet. A bevett egyházakon kívül eső vallásos emberek bármennyire is becsületes és istenfélő emberek voltak, akár elismert, akár megtért felekezet tagjai voltak, egyszerűen szektáknak tartották. A gyakorlati életben azután az ilyen szekták mondhatatlanul sok hátrányt szenvedtek. A „megkülönböztetés nélküli vallásszabadság” közelebb hozta az egyházakat is egymáshoz, de közelebb hozta az ellentétes világnézetű embereket is. Lehetséges és szükséges is a kölcsönös megbecsülés olyan célok érdekében, melyek népünk boldogulását és hazánk javát szolgálják, — mondotta Kádár János főtítkári.

A X. kongresszus elvi jelentőségű döntései lényegesen megkönnyítik az anyák és öregek helyzetét. Már eddig is nagy megbecsülésnek örvülhettek az édesanyák és az idősek egyaránt. Az édesanyák és gyermekeik védelmére, a gondozásra szorultak ápolására egyre több intézetet létesítenek. A bölcsődék, a gyermekotthonok, a szociális otthonok szinte minden faluban megjelentek.

A szociális és gyermekotthonok mellett egyre több iskola épül, az ifjúság részére. Minden fiatal megtalálhatja a tehetségének megfelelő tanulási lehetőséget akár szellemi munkás akar lenni, akár ipari, vagy mezőgazdasági vonalon akar elhelyezkedni.

Az elmúlt negyedszázad eredményeként nagyobb darab kenyér, több ruha jut minden dolgozónak. A lakásépítések terén soha ilyen tempót nem láttunk. Társadalmunk minden rétegének egyre szebb és elviselhetőbb lesz az élete. Egyre több tankönyv és könyv jelenik meg. A díjtalan tanulás lehetővé teszi a tanulást azok részére is, akiknek fiatal korukban nem állt módjukban tanulni. Tehetségének megfelelően mindenki megtalálhatja a maga helyét szocialista társadalmunkban.

A kongresszus szónokai egyöntetűen elítélik a háborút, vele együtt a faji kérdést is. Sajnos, folyik a háború jelenleg is. Tudomásul kell vennünk, hogy faji kérdés is van. Vannak ebből eredő villongások is. A háború és faji kérdés ellen való küzdelem mégsem hiábavaló, és nem is eredménytelen.

Az ország társadalmának közös ügye iránt és a világ nagy problémáinak megoldása iránt senki sem maradhat közömbös.

Sághó Miklós
alelnök

Emlékezzünk felszabadulásunkra!

Valójában nem is tudtuk, milyen gazdagok vagyunk, hogy népünk mily sok esemény képeit, hangjait őrizte meg szívében a huszonhat évvel ezelőtti tavaszi napokból. Tavaly aztán, mint egy varázsszóra, fölemelkedett a látáhatatlan zsilip, s az emlékek tengeréből szakadatlanul áradt a sok — már-már elefeledettnek hitt — történet. Államférfiak és közemberek, párttagok és pártönkivüliek szinte versenyre keltek egymással a nemes igyekezetben, hogy minél hitelesebben, árnyaltabban és sokoldalúbban mutassák be azt a nagy sorsfordulót, amely népünk számára nemcsak a háború végét hozta meg, hanem egy új korszak kezdetét is.

Új, reményteljes korszak köszöntött reánk. Ezt ma már a több mint negyedszázados történelmi távlatból egyértelműen így értékeljük mindannyian. Az események szereplői azonban ezt annak idején még nem látták ennyire világosan. A múlt beidegzései folytán, szorongás és remény, félelem és öröm, a megszokott régihez való ragaszkodás és a vágyakozás valami gyökeresen új után, s még ki tudja, mi minden küzdött, viaskodott egymással az emberek tudatában, és az olykor bénítólag hatott cselekedeteikre.

Főlrémlett a nemzet halál elborzasztó képe. A háborút túlélő milliókat léteükben fenyegette az alapvető élelmiszerek hiánya s a járványveszély. A német megszállókat egy materialista világnézet hirdető állam hadserege üzte ki az országból, s ezért a vallásos emberek millióit szorongatta a kétség: mi lesz a hitükkel, templomaikkal, istentiszteleteikkel? Akadtak „jólétszültek”, akik mindezeknek szomorú végét jövedőlték. De a hamis, riasztó prófécia nem teljesedett be. Nemzet-halál, vallásirtás helyett, a felszabadítók által nemcsak megengedetten, hanem egyenesen az ő ösztönzésükre, új élet indult a romokon. Jutott kenyér és gyógyszer a fizikai haláltól fenyegetett testnek, és élő Ige a sővargó léleknek. Nemcsak a rombadúlt lakások, kórházak és gyárak, hanem a sérült templomok is egyre-másra fölépültek, használatba vették eredeti rendeltetésük szerint.

Hogy az azóta eltelt sok év mit hozott hazánk történetében, sokan megírták már. Emlékeztünk most összefoglalóan az egyházi élet dolgaira.

A demokratikus átalakulás során az ún. „történelmi” egyházak megfosztattak hűbéri sallangjaiktól, hatalmas birtokaiktól. Ez a folyamat bennünket, akik anabaptista eleink óta, szakadatlanul szembenálltunk a hűbéri renddel, nem érintett, s a bibliai és történelmi igazság érvényesülését üdvözöltük e lépésben. De mi történt eközben velünk, baptistákkal? A felszabadulás nagy eseménye nem múlt el nyomtalanul felettünk sem, hanem alapvetően átalakította gyülekezetek kívüli, emberi és társadalmi magatartásunkat. Történelmi szükségszerűség volt ez.

A 125 éves magyarországi baptizmus ugyanis létrejöttétől kezdve, hosszú évtizedeken át, állandó küzdelmet folytatott jogai elismertetése érdekében. Eközben sok sérelem, csalódás érte és ezért, a reménytelen harc káros mellékhatásaként, nem egyszer a klasszikus baptista szemlélettel ellentétes magatartásra kényszerült. Hitünk gyümölcseit nem tehetjük közkinccsá — legálabbis rendszeresen és intézményesen nem —, s így azokat a gyülekezetek körén belül értékesítettük. Egymást gazdagítottuk, holott többre hívtattunk. Az elszigetelődésünket előidéző helyzetet az 1945-ben létrejött demokratikus államrend gyakorlatilag, majd az 1947. évi XXXIII. törvény elvileg-jogilag megszüntette.

A környező világban végbement, örömmel és háláadással fogadott változásokat természetesen nem követte közösségünk életében a korábbi nehézségek ellenhatásaként kialakult — a gyülekezet és környezete között éles határvonalat képező — szemlélet azonnali megszűnése. A jótékonyan munkálkodó idő, társadalmunk embe-riessége, Isten Igéjének jobb megértése azonban hozzásegített bennünket ahhoz, hogy a feltárt lehetőségekkel élve szolgálatunk kiteljesítésére törekedjünk, a gyülekezet falain kívül, abban az új világban, amely nemcsak eltűri, hanem igényli is ezt tőlünk.

Emlékezzünk a megtett útra. Adjunk hálát Istennek az eredményekért, a népünk hajóját kormányzó államférfiakért. S könyörögjünk, hogy legyen továbbra is a mi Urunk jókedve rajtunk, s kezünk munkáját tegye állandóvá nekünk!

Győri Kornél

Választások előtt

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, amelyben helyet foglalnak a hazai protestáns egyházak és az ortodox egyház vezetői, március 13-án dr. Bartha Tibor püspök, a Tanács elnöke vezetésével kibővített ülést tartott.

A tanácskozás napirendjén első helyen a küszöbön álló országgyűlési és tanács választások ügye szerepelt. Az elnökség meghívására a Hazafias Népfőnt képviselője előadást tartott, majd a kialakult vitában az Ökumenikus Tanács elhatározta, hogy felhívással fordul a lelkesekhez, a gyülekezetekhez és hívőkhöz, kérve, támogassák a választások előkészítését és azok lefolytatásában aktívan vegyenek részt.

A felhívás így hangzik: „A küszöbön álló országgyűlési és tanács választások alkalmat adnak arra, hogy kifejezzük azt a kívánságunkat, miszerint a szocialista Magyarország felvirágoztatására irányuló szép és nemes törekvések valóra váltásában a továbbiakban is minden erőnkkel mi is részt veszünk. Az eredmények, amelyekre egész népünkkel együtt büszkék lehetünk, közös eredményeink. A X. pártkongresszus által meghirdetett társadalmi és kulturális célkitűzések és a negyedik ötéves terv feladatai közös feladataink. Hazánkban egyre szélesedik és megszi-

lárdul a szocialista demokrácia. Ez tette lehetővé, hogy a különböző világnézetű emberek összefogjanak és harmonikusan együttműködjenek. Egyetértünk azzal a megállapítással, amelyet a Hazafias Népfőnt felhívása tartalmaz, hogy a bizalom fűzi egybe hazánkban a különböző felfogású embereket, a hívőket és a nem hívőket. Ez a bizalom tükröződik a szocialista Magyarország államának és az egyházaknak a jó viszonyában is. A hazánkban kibontakozott és egyre erősödő népi, nemzeti, egység munkálása szükségessé teszi, az állam és egyházak a jó viszonya pedig lehetővé teszi egyházaink minden tagjának részvételét az országgyűlési és tanács választások előkészítésében és lefolytatásában.

Keresztény hitünkkel keletkezik, hogy mindazt, ami jó, ami szép, ami az ember felemelkedését szolgálja, mi is támogassuk, mert meggyőződésünk, hogy ezzel Istennek tetsző jó cselekedetet végzünk. Ezért az Ökumenikus Tanács elnöksége kéri a lelkipásztorokat s valamennyi magyar hívő embert, eddigi szép gyakorlatunknak és hagyományunknak megfelelően, álljanak dolgozó népünk országát felemelő, nemes célkitűzéseinek megvalósítása mellé.”

söt egy
zságot".
e, aki
terepel.
Amá-
gasabb
lélek.
Amália,
lősegek
hatá-
e mag-
rheut-
mpont-
velőrl
hetünk,
mint
Amá-
etében.
svárott,
ból ha-
Meyer
an, de
r 1878-
en. Ők
vsorát.
tt szol-
tatása
ferfiú
lelkész
ó tagja
aló já-
ra oly
merítés
1. Bas-
rschall
as férfi.
tésében
ése se-
itányra
as sza-
neiben"
n Esel
dódik a
s azzal
153. évi
hajósok
ezreit?
51 igen
itt igen
irgal-
gtételeit
ült itt."
y Rott-
at kez-
kiérté-
r nyel-
Mihály
ak tar-
ló test-
pesített
gyúttal
tvérnek
erdélyi
erdélyi
reszteni
a test-
ltatnak
ól, hu-
eálisan
1 min-
zálásán
6 évti-
sikerült
25 esz-
magyar
e elfe-
" mun-
szerint:
zítsek."
Jenő
hasam
gjelent,
jtéletét.
áldását
n, amit
ponként
ik egy-
olt, ha-
meg-
vetkez-
feltá-
y egy-
i miatt
megté-
a Jé-
nberek
Nem
edés a
e ma-
ered-
lélek-
együtt
bizony-
enem!"
tván

Konferenciák Svájcban

Március 4-től 13-ig tartó, tíz napos külföldi látogatást tett *Palotay Sándor*, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke, *Laczkovszki János*, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke és *Gerzsenyi László* titkár.

A külföldi tartózkodás első napjaiban Zürichben megbeszéléseket folytattunk különböző egyházi vezető személyiségekkel; *Palotay Sándor* testvér a svájci nazarénus gyülekezetek vezetőivel találkozott, *Laczkovszki János* és *Gerzsenyi László* pedig az európai baptista uniók tisztségviselőivel és a Rüschiikoni Teológiai Szeminárium jelenlegi elnökével, professzoraival folytattak eszmecsereket az egymást kölcsönösen érintő kérdésekről.

Az európai baptista uniók titkári konferenciájára március 7-én és 8-án került sor. Több előadás hangzott el arról, hogy miként lehetünk egymás segítségére az evangélium szolgálatában. Különösen hangsúlyt kapott ezen a konferencián a tokiói baptista világkongresszus főtemája: „Megbékélés Krisztus által.” A konferencia záróülésén a jelenlevők ismertették egyházuk életét és munkáját.

A Rüschiikoni Teológiai Szeminárium Felügyelő Bizottságának üléseit március 9-én és 10-én tartottuk. Itt jelentés hangzott el a szeminárium mostani tevékenységéről, jövő terveiről, az intézeti alapszabály módosítási javaslatairól, pénzügyi helyzetéről, valamint 25 éves jubileumának előkészületeiről. A megjelentek rövid tájékoztatást ad-

tak az országukban működő baptista teológiai szemináriumokról.

Az említett tanácskozások mellett — kölcsönös kezdeményezésre — megbeszélést folytattunk *dr. Ronald Goulding*gal, az Európai Baptista Federáció főtáskárával, a Baptista Világszövetség társfőtáskárával. Ezen a megbeszélésen a küldöttség mindhárom tagja részt vett.

A két konferenciát követően Genfben utaztunk, ahol *dr. Denton Lotznak*, az Egyházak Világtanácsa központjában működő amerikai baptista képviselőnek meghívására, *Palotay Sándor* testvér társaságában látogatást tettünk több egyházi vezetőnél; felkerestük *dr. G. G. Williams*ot, az Európai Egyházak Konferenciájának főtáskárát; *dr. F. Wunderlich* ny. metodista püspököt, a Metodista Világtanácsnak az Egyházak Világtanácsa központjában működő képviselőjét, *dr. H. Puffert*et, az Egyházak Világtanácsa Egyházközi Szégyosztályának titkárát; *dr. Holländwegert*, az Egyházak Világtanácsa Evangélikációs Divíziójának titkárát.

A hivatalos tanácskozásokon kívül hosszabb időt töltöttünk *dr. Denton Lotz* társaságában, aki kint tartózkodásunk egyik estéjén vacsorára hívott meg bennünket otthonában. Ez alkalmon résztvett *dr. Puffert* és felesége, valamint *dr. Hayword*nak, az Egyházak Világtanácsa főtáskárhelyettesének felesége is. Az említett személyekkel mélyreható és szíves beszélgetést folytattunk közös feladatainkról és céljainkról.

G. L.

Helyesnek tartjuk

Hozzászólás az európai baptista egyházak svájci titkári konferenciájának egyik témájához: „Megbékélés Krisztus által” (Részlet)

Helyesnek tartjuk, hogy ezen a konferencián is napirendi pontként kerüljön elő a tokiói kongresszus által elfogadott határozat megbeszélése. Egyetértünk azzal, hogy nemcsak kívánjuk a békességet, nemcsak meghatározzuk a megbékélésért végzett szolgálatunk további tennivalóit, hanem lépéseket is teszünk a nemes feladat megvalósítása érdekében. A kongresszus határozat néhány mondatát idézem emlékeztetőül: „Újra megerősítjük a baptisták mélyes elszántsát a békére és megengesztelődésre a földön élő egész emberiség részére Isten vezetése alatt; újra megállapítjuk, hogy ismerjük a háborúnak pusztítását, borzalmait és szenvedéseit, valamint az úrkorszakban egy nukleáris háború katasztrofális fenyegetését; újra elszántsunk magunkat, hogy egyéni életünkben és közösségünkben, mint gyülekezetek és szövetségek mindent megteszünk azért, hogy megvalósítsuk a Szentírás utasítását: 'Keresd a békét és kövesd azt!'” Fel-emeljük szavunkat az indokíni konfliktus és a közel-keleti konfliktus folytatódásának tragédiája ellen, és sürgetjük, hogy a gyilkolás érjen véget! Követeljük, hogy újlag történelgi mozgás a megoldások irányában és a békéért ezeken a nehéz és veszélyes területeken, és imádkozunk isteni vezetésért, hogy segítse az egész emberiség megtalálni és követni a béke ösvényét.”

A tokiói világkongresszuson résztvett magyar küldöttség tanulmányt adott be a világszövetség illetékeseinek, s ebben kifejezésre juttatta álláspontját a leglényegesebb kérdésekben. Örültünk annak, hogy tanulmányunk jó visszhangra talált és, hogy testvéreink egyetértésével találkozott az, ami bennünket a megbékélés munkálásában határozott tettekre ösztönöz. Néhány mondatot idézek állásfoglalásunk szövegéből: „Amikor részt veszünk a megbékélés ügyében, az ige iránt való engedelmeskedés jegyében tesszük, s így munkánk összhangban van keresztyén tanításunkkal, hitünkkel és meggyőződésünkkel. Véleményünk szerint a keresztyénség nem zárhatja ki magát a békeszolgálatból. Nem akarhatja azt, hogy a béke ügye nélküle jusson kitérjesedéshez, nem akarhatja magát kizárni az emberiség jövődjéért felelősséget érzők táborából, mert ezzel önmagát zárna ki az Isten akaratának követéséből. Isten népe nem hiányozhat az emberiség békekorszakának építési közül, de másokat sem zárhat ki abból.”

Közel nyolc hónap telt el azóta, hogy a Baptista Világkongresszus ismét hitet tett a béke és jóakarattal melletti állásfoglalásunkról. Most az a kérdés, hogy az elmúlt időszak alatt mit tudunk ebből megvalósítani? Mi Isten

iránti hálával mondhatjuk el ezen a konferencián, hogy az elmúlt idő nem volt hiábavaló. Először is igyekeztünk minden eszközt és módot megragadni arra, hogy a kongresszus határozatait ismertessük gyülekezetünk tagjaival és ezzel egyidejűleg fokozottabb odaadással és hűségre szólítsuk fel testvéreinket a kongresszus jellegé tartalmának megvalósítására: „Megbékélés Krisztus által!” Egyházi lapunkban, a Békehírnökben színes beszámolókat adtunk a világggyűlésről, és a kongresszus minden konstruktív tanulságára kiterjedő előadásokban tártuk gyülekezetünk tagjaink elé, hogy a mai keresztyének az eddigieknél is nagyobb odaadással kell, hogy dolgozzanak a maguk területén a békéért, mert még soha nem forgott ilyen veszélyben drága kincsünk, a béke, mint éppen ezekben az időkben. Gyülekezeiteinkben kívül szélesebb testvéri együttműködésünk különböző szintjén, elsősorban a Szabadegyházak Tanácsában adtunk hangot annak, amit a tokiói kongresszus olyan világossá tett az emberiség jövője érdekében végzendő szolgálatainkkal kapcsolatban. Ezenkívül az Ökumenikus Tanács ülésén is elmondtuk tanulságainkat. A január harmadik hetében tartott ökumenikus imahétén pedig estéről estére imádságainkban és bizonyosságunkban került elő ez a téma, mint amit a Szentlélek helyezett szívünkre feszült-ségekkel terhes világunkban.

Nagyon sok ihletést merítettünk Világszövetségünk új elnökének, *dr. C. V. Hargroves* összefoglaló szavaiból: „Körünkben mindenfelé állandóan ki-feljeződik a békevágyat. Szeretnénk a Baptista Világszövetséget úgy látni, mint amely csatlakozik más keresztyén csoportokhoz a béke még pozitívabb munkálásában, hogy Indokínában és Közel-Keleten mielőbb béke legyen... Törekedni fogok az emberi méltóság és egyenlőség elveinek megtartására minden nép, minden faj, minden nemzet számára, aki csak él a földön. Isten nem tesz különbséget a szín alapján és méltó az, hogy ez legyen a mérték a mi számunkra is, akik Jézus Krisztus követői vagyunk.”

Mélyesen fájjaljuk, hogy a keresztyénség és a jóakarattal emberek minden erőfeszítése látszólag hiábavalónak bizonyul, mert Indokínában a háború tüze nem lokalizálódik, hanem terjed. A békeszerető emberekkel együtt elítéljük a háború kiterjesztését Laoszra. A feszültségek és a rendezésre váró problémák megoldása agresszióval és fegyverekkel nem érhető el, ezért tárgyalások útján kell megoldani minden kérdéses ügyet.

Mi, a Magyarországi Baptista Egyház tagjai és vezetői, tovább akarunk haladni a megkezdett úton, és a tokiói kongresszus szellemében, minden jóakarattal embertársunkkal együtt munkáljuk a legszentebb ügyet, a megbékélés ügyét.

Gerzsenyi László

Ezékiás helyreállítja Isten tiszteletét

2. Krónika 29:1–11

Nem könnyű dolog egészen Isten kezébe tenni életünket. Ezékiás király terhes örökségével is vállalta ezt az utat. Apja, Aház nem sokba nézte az ősi vallást. Jahvét nem tisztelte. A templom arany kincseit Tiglat Pilesernek adta azért, mert a testvérháborúban mellé állt. Damaszkuszi útnán rajzokat készített a pogány templomi esz-
közökről, és a jeruzsálemi templom berendezését kicserélte. Ilyen előzmények után került trónra Ezékiás. Nem kis merészség kellett ahhoz, hogy mindent megváltoztasson. A krónikás a lehető legtöbbet mondja azzal, hogy Dávidhoz hasonlítva Ezékiást. Első tevékenysége a templom megtisztítása. Ezen a ponton kapcsolódik leginkább ez az öszövetségi történet virágvasárnaphoz.

Az Úr Jézus életében az első templomtisztítás döntő lépés volt. Olyan „üzemet”, amelyből mindenki megérthette, hogy a galileai rabbi nem kíméli a tekintélyt, a szokásokat, nem megalkuvó, hanem következetesen jár Isten parancsai szerint.

Alighogy elhívja tanítványait, nyilván működésének első páska-ünnepén kiúzi az árusokat a templomból. Ez a templomtisztítás is valószínűleg a húsvéti ünnepkör első napján, azaz vasárnap történt. Erdemes figyelni Jézus első virágvasárnapján üzenetét: „Ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!” (Jn 2:16) Az ostromt tartó Jézus hadüzenete ez a bűn, a megalkuvás ellen. Aztán jön a szolgáló élet. Az az élet, amely mindig Istent figyeli, hallgatja, és az embert emeli, segíti, gyógyítja. És mintegy az életmű befejezésé-
ként — így tűnhetett a korabeli zsidóknak — elérkezett az utolsó virágvasárnap, a győzelem napja, a hatalom átvételének napja, a dicsőséges bevonulás napja. Jézus érti ezt a ferde várakozást, és minden félreértést elkerülni igyekezve, számáráton vonul be a fővárosba. Nem fehér paripán, hanem számáráton. Az akkori ember a számárat az okos állatok közé sorolta. Ezt a roppant jámbor állatot szinte minden munkához hozzá lehetett szoktatni, de a harchoz nem. Ha verszagozt érzett, vagy csatazajt hallott, megmalkolta magát, és egy tapodtat sem mozdult. Ezért is lett a békesség egyik jelképe. Isten népe a békesség útján járva győzhet csupán. Ezen az úton azonban nem végállomás virágvasárnap. Jézus tudja, hogy jön nagypéntek. A számár-jelezte békeüzenet csak egy lépés a teljes megalkuvás útján.

Egyesek szerint Jézus csak egyszerű tisztította meg a templomot. Mi ragaszkodunk az evangéliumi tudósítás-hoz, mely szerint kétszer. Mások azt vitatják, hogy a templomtisztítás a bevonulást követő hétfői napon történt. Ezt a véleményét sem lehet bizonyíta-

ni, sőt Máté szerinti evangéliumból azt látjuk, hogy a bevonulás napján Jézus első útja a templomba vezetett. Úgy érezzük, ez a két dolog elválaszthatatlan egymástól: virágvasárnap — templomtisztítás. Ezért szólhatunk ma nyugodtan Ezékiásról is, aki besorolható a nagy templomtisztítók közé, s így módon, mintegy előképszerűen példázza Jézus tisztogató munkáját.

Ezékiás tudta, hogy nem a templommal kell kezdeni. Magához hívja a lévitákat, és első parancsa: „...szenteljétek meg magatokat!” (5. v.) A szent munkában csak megszentelt életű emberek dolgozhatnak eredményesen.

A jeruzsálemi templomban gyakorlatilag szünetelt az istentisztelet (6–7. v.). Ennek oka a hűtlenség (a 6. vers helyesebben: „mert hűtlenné lettek a mi atyáink...”). Lehet, hogy az atyák hűtlensége az ok, de lehet, hogy a miénk is!

Ha ilyen fölismerésre jutunk el, helyesen indulunk. Fontos azonban Ezékiás további bátorítására is figyelni. A tisztogató munkától ne vonakodjatok. (A 11. v. fordítása helyesen: „...fiam, most ne vonakodjatok...”) Az Úr választott titeket, és titeket választott! Ez a ti feladatotok. Ne legyetek megalkuvók, vagy kíméletesek. A bűn nem igényelhet kíméletet!

Ezékiást megerősítette erre a munkára az ÚR (HIZIKIJÁHU = akit az ÚR megerősít). A pásmaágakat lengető tömeg is azt kéri az ÚR-tól, hogy erősítse meg Fölkentjét, Dávid Fiát HOSHI-ANNAH = segítsd Őt, ti, hogy Isten segítse hatalomra). Úgy tűnik, az ÚR meghallgatja a hozsannázó tömeget, hisz Jézus a templomba indul és kiúzi az árusokat. Most nem olvasunk ostromról, de a szelíd Mester hangja szinte dermesztő: ez itt az imádság háza, „ti pedig rablóbarlanggá tettétek!” (Mt 21:13). A számáráton bevonuló Jézus békeüzenete az embernek szól. A bűnnel szemben a lehető leghatározottabb.

Az Isten temploma lehet szent, de teheti az ember mássá is. Hogy valóban mi is egy épület, az a lakók kitételől függ. A ti imaházatok valóban imaház, vagy csak annak mondjátok? Ha nem, Jézus tisztogatásba kezd. Jézus szavát olykor nem andalító zsolozsma kíséri, hanem ostrompattogás. Csak idő kérdése, hogy megkezdje a tisztogatást. — Ezékiás király munkatársakat toboroz a nagy munkához.

Tisztogató virágvasárnap. Agyunkba ötlök Pál apostol tanítása: „ti Isten temploma vagytok”. Kezdjük magunkon a tisztogatást! Jézus életét áldozta, hogy mi tisztán állhassunk az Atya elé. Mondjuk a leprás beteggel együtt: „Uram, ha akarod, megtisztíthatysz engem!”. Ő akarja, de vajon mi engedjük-e? Ifj. Almási Mihály

MINDENNAPI IGE

8. Csütörtök. 4 Móz 9:1–13.

AHOL NINCS PÁSKABÁRÁNY, OTT ERVÉNYES A HALÁL — A szabadulás előtti éjszakára adott parancs örök rendtartás lett Izrael életében. És amint az első alkalommal nem maradtak ott életben, aki nem engedelmkedett, úgy később is halálal lakolt, aki e törvényt semmibe vette. Örök rendtartás ez mind a mai napig, hogy ahol nincs páskabáránny, ott érvényes a halál. Jézus Krisztus személyes elfogadása nélkül a halál jegeit viseli magán az ember. Mert a bűn zsoldja a halál. Nagyvesztőtőlki elmékedésed döbbsenés rá erre. Tárk ki szíved a kegyelem előtt. Mi tisztít meg bűnödötől? — Kérld az énekíró. És felel rá diadalmasan: Csak a Bárány Jézus vére! Te pedig folytasd így: Itt megnyugszik lelkem, a Bárány Jézus véreben!

Esti ige: Mk 14:12–25.

Április 9. Nagypéntek. Mk Ny: 53–65.

JÉZUS A NAGYTANÁCS ELŐTT — Megrendült szívvel szemléljük a nagyheti történet minden mozzanatát. Szívünkbe hasít a fájdalom, amint látjuk áldott Megváltónkat, a „néma Bárányt” állni gyalázól között. Betéjesült a próféta látomás: „Száját nem nyitotta meg.” Ő, aki úgy beszélt, mint aki nek hatalmas van, most hallgatásba vonul. Mindenre kész azokért, akiknek minden bűnét magára venni jött le a mennyből a földre. És még ő szenved, hol vannak vajon a tanítványok? A kereszt alatt egyedül Jánost találjuk. A többiek magára hagyták, pedig most lenne a legnagyobb szükségük együttérző szívekre. Még Péter is megtagadta. — Te is az ő tanítványa vagy. Mivel hálálod meg szörnyű szenvedéseit? Ne hagyj soha el az Urat! Ő mindhalálig szerettél.

Esti ige: Mk 15:16–28.

10. Szombat. 2 Kor 1:8–11.

„ILYEN NAGY HALÁLBÓL MEGSZABADÍT!” — A kereszt körül kiálló tömeg elcsendesült. Krisztus tanítványai szorongó szívvel, remegve várják a szörnyű fejleményeket. Mi történhet ezután? Vajon rájuk ke-

rül a sor? S ha így végződhetett, érdemes volt egyáltalán a Mester mellé szegődniük? Mennyi kétség zaklathatta szívüket! Milyen izgatottan tekinthettek bizonytalannak látszó jövőjük elé! Nem tudták, mi történik, nem értették az emberi akarat feletti isteni összefüggéseket. Csupán homályos sejtéseik lehettek afelől, hogy Jézus Krisztus halálának mégis van valami rendkívüli jelentősége. — Mi már tudjuk, értjük és megtapasztaltuk, hogy halála az örök halálból váltott meg bennünket. Legyen e nap a csöndes hálamondás napja a váltásért.

Esti ige: 1 Pt 3:18–22

11. Húsvétvasárnap.

2 Krón 30:14–20.

A PÁSKAÜNNEP — Szerzte a világon ünnepet ül ma Isten népe. Együtt emlékezünk a hitünk szerint legnagyobb világtörténelmi eseményre: Jézus Krisztusnak, az emberiség Üdvözítőjének feltámadására. — Ezékiás népének ünneplése tanítson bennünket a helyes emlékezésre. Nagy hibát vétettek sokan, mert nem készítették fel magukat a páska-ünnepre. „De könyörge Ezékiás érettség, mondván: A kegyes Úr tisztítsa meg...” — Amikor ma ünnepet ülünk, vajon felkészített szívvel, rendezett lelkiállattal tudunk-e együtt időzni Isten házában? S tudtunk-e olyan önfeledten, olyan felszabadult örömmel ünnepe-
lni, mint az igében említett nagy gyülekezet? Az időt sem sajnálták e nem mindennapi eseménytől... Adjon az Úr mindnyájunknak áldott húsvéti ünnepeket!

Esti ige: Mk 16:1–8.

12. Húsvéthétfő. 1 Pt 1:3–9.

A FELTÁMADÁS HATÁSA BENNÜNK — Ne engedjük, hogy a húsvéti ünnep elmúlása után változatlanul visszatérjen életünk megszokott medrébe. Vigyük magunkkal mindazokat az áldásokat, ajándékokat, melyeket Jézus Krisztus halála és feltámadása által nyertünk. Mai igénkben Péter apostol így foglalja össze ezeket: élő reménység, romolhatatlan örökség a mennyben, a hit megörzö eje, elkészített üdvösség, öröm